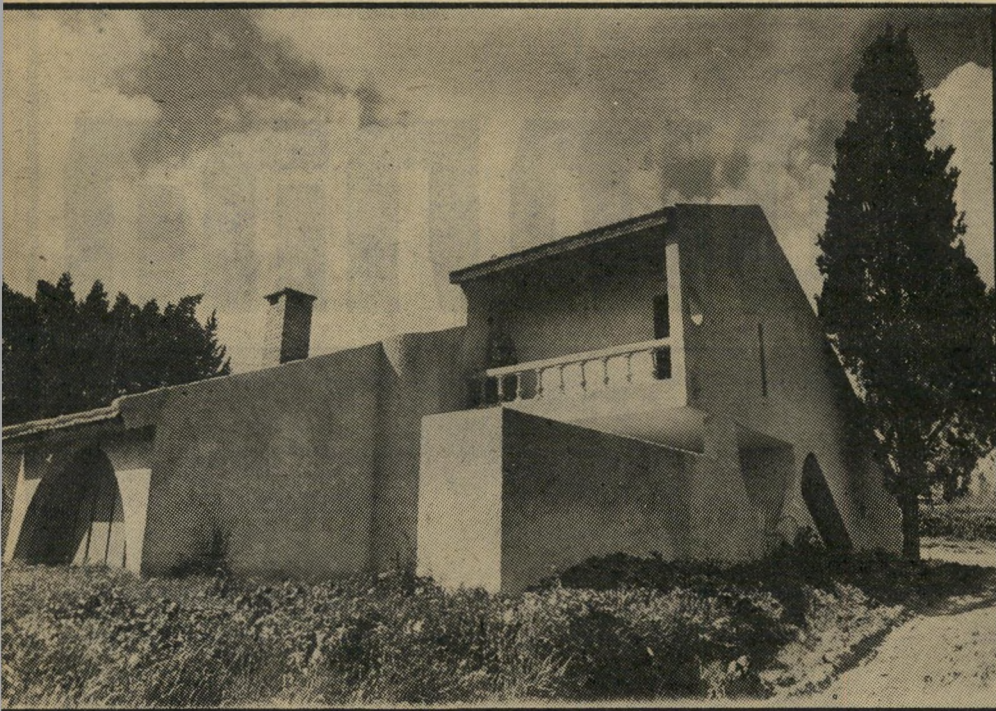

עבור משה ורות בתחילת שנות החמישים, אך דיין שילם לרות את מלוא תמורתו עם גירושיו. למרות זאת, הסכימה רחל לשלם את מחצית ערכו, 30 מיליון לירות, לבניו של דיין, יעל, אודי ואסי.

ונכנס לחובות, ואילו טליה השקיעה בו חלק ניכר מהכספים שקיבלה מבעלה הקודם. כדי שיוכל להתגרש, צריך אודי לשלם לטליה את מחצית שוויי של הבית.

הוויילה. אודי יודע שבמצב זה הוא אינו יכול להתגרש מטליה. עליו לשלם לה לפחות את מחצית הוויי לה בנהלל, ולהוסיף על דמי-המוזר גות שהוא משלם היום לבניו מ-אשתו הראשונה, אביגיל, גם דמי-מוזנות לילדיו מטליה. אודי ממשיך להתגורר בבית שבנהלל ולהחזיק את המשק החקלאי שלו, אולם הוא מאוהב בצעירה שעברה להתגורר בשכונה לו, בבית אחותה בנהלל. גם אסי אינו משופע בכספים. גירושיו של אסי מאהרונה, בת לי-קבלן עשיר מסביון, הביאו אותו למשבר כספי חמור ביותר. במשך תקופה ארוכה התגורר אסי במישי-רד ההפקות שלו בדרום תל-אביב, כשהוא חי מהיד אל הפה. התמיכה הכספית שקיבל מהוריה של אה-רונה הופסקה, ועליו לשלם גם דמי מוזנות לבתו.

אודי סירב להגיב על הפרשה: "זה לא היה בדיוק כך. אני לא מבין מדוע רחל צריכה לספר את הדברים האלה". רחל דיין אמרה השבוע לילדיהם: "הכל נגמר עם הילדים של משה. אני שמחה שנתתי להם את מה שנתתי. רציתם לתת להם יותר, אבל הם לא יודעים להתנהג. אם הם היו מתנהגים בסדר, הם היו מקבלים יותר." יוסי ינאי

סלע המחלוקת: הבית בצהלה, ביתו של דיין בצהלה מוערך ב-60 מיליון לירות, ללא התכולה וללא העתיקות. הוריה של רות דיין רכשו אותו

הגורם: הבית בנהלל, הווילה המפוצצת שבנה אודי בנהלל מפריעה לו להתגרש מאשתו, טליה. אודי הסתבך בבניית הבית

צוואתו של דיין, היא התנתה תנאי: הכסף לא יימסר להם אלא לבניי הם, נכדיו של משה דיין. השלושה השיבו בשלילה להצעה: זהו כספנו ואת לא תגידי לנו מה לעשות איתו. הם אמרו לה: אנחנו רוצים את הכסף שלנו. מדובר בסכום גדול למדי. הוויי לה של דיין בצהלה מוערכת, ללא התכולה וללא העתיקות, בכ-60 מיליון לירות. אחרי שהסכימה רחל דיין לוותר גם על התנאי של הנכדים, יקבל כל אחד מהבנים סכום של 10 מיליון לירות. אודי ואסי זקוקים לכסף. יעל אומנם אוהבת כסף, אבל אינה צריכה אותו בבהילות כה רבה כמו אחיה. היא מתפרנסת מכתובת מא-מרים לשבועונים נשים וממשכורתו של בעלה, תת-אלוף דב שיאון. ליעל גם רכוש רב: בית במרכז הארץ, בית אחר בעין-ההוד, ובית נוסף באחד האיים היווניים. אודי זקוק לכסף כמו לאוויר. לי-נשימה. היחסים בינו ובין אשתו השנייה, טליה, עלו על שרטון. מייד אחרי נישואיהם, התחילו בני הזוג בבגידת וילה, בנהלל, שהכי-ניסה אותם לחובות שמהם לא יצאו עד היום. חלק ניכר מהכספים ש-קיבלה טליה מבעלה הקודם, מילי-יוגר יהודי אוסטרי, הופנה לבניית

לו את רחל: משה עשה מעשה נביזו בצוואה שלו, ואני מבין את הכעס של הילדים. אמר הידיד. אני מכיר את אודי, ואם הוא אמר שהוא ישרוף, אני מאמין לו. ה-ידיד הציע לרחל להגיע לעמק-השווה עם שלושת בניו של דיין ולחסל את הפרשה.

הבית של עזר

ה בית ברחוב יואב 11 בצה-לה נרכש על-ידי עזר וראומה וייצמן בשנת 1951. צהלה היתה אז שכונה, שבה היו רשאים ל-רכוש בתים רק אנשי צבא-קבע, ו-התרכזה בה הקצונה הבכירה של צה"ל.

יחד עם וייצמן, רכשו בצהלה בתים גם ייגאל ידין, מרדכי ("מוט-קה") מקלף, חיים לסקוב, צבי צור, יצחק רבין, אריק שרון ואלופים רבים נוספים. מחיר הווילות היה גבוה, במחירים של אותם הימים, כ-14 אלף לירות של אז. אולם תנאי התשלום הנוחים איפשרו גם לבעלי משכורות צבאיות, שהיו נמוכות אז מהמשכורות הרגילות בשוק, לרכוש בתים בצהלה.

מישפחת וייצמן הספיקה להת-גורר בבית רק שנה. עזר קיבל את הפיקוד על רמת-היד. נאמן לתיאוריה שלו, שלפיה על הטיי-סים להתגורר עם מישפחותיהם בבסיס, הוא עבר לגור שם. בי-אותה תקופה התגוררה מישפחת דיין ברמת-גן. אך הדירה היתה קטנה מדי, ולא נוחה לעיסוקיו של דיין, שהיה אז אלוף-הפיקוד.

עזר הסכים שראומה תציע לי-אחותה רות, אשתו של דיין, לי-התגורר בבית בצהלה ללא תש-לום. כעבור כמה שנים עזב עזר את רמת-היד ועבר למטה חיל-האוויר במרכז הארץ. הוא מצא בית בשיכון קצינים אחר, נווה-מגן ברמת-השרון, והסכים לערוך חילופים עם מישפחת דיין. דיין שילם לעזר את מחיר הדירה בי-נווה-מגן והדירה בצהלה הועברה על שמם של רות ומשה דיין.

כה למשה דיין בבית הקברות ב-נהלל. אודי, אשר בכה בעת ה-ל-וויית אביו, נעדר מטקס האזכרה. בעת האזכרה הוא שהה בביתו, בי-מרחק של כמה מאות מטרים מבית-הקברות.

הסימן והשני לכעסם של בני דיין על צוואת אביהם ועל אלמנ-תו, התגלה בטקס לזיכרו של דיין, שנערך בהיכל התרבות בתל-אביב. אודי ואסי החרימו את הטקס. יעל באה, אומנם, אך כימעט שלא הח-ליפה מילה עם רחל.

מייד לאחר פירסום הצוואה התי-ייצבו שלושת בני דיין בביתה של רחל בצהלה. המיפגש תוכנן דווקא על-ידי אודי בן ה-38, הנחשב לי-מתון ולחביב שבין בני דיין. אודי היה גם ראש המדברים, בעוד אסי ויעל שתקו במשך מרבית השיחה. קיימות כמה גירסות לגבי השיחה שנערכה בבית דיין בצהלה, אך הכל מסכימים שהיא היתה קשה והגיעה לטונים גבוהים.

לפי אחת הגירסות דרש אודי, בשם שני אחיו, את מחצית הבית בצהלה. לפי גירסה זאת טען אר-די, שלמשה דיין לא היתה כלל זכות להוריש את הבית לרחל. הוא היה צריך לחלק אותו שווה בשוה בין רחל ובין שלושת הבנים. הבית לא היה של אבא, אמר אודי לרחל. הוא נרכש בכסף של צבי ורחל שוורץ, הוריה של רות, ולאבא לא היתה שום זכות להשאיר אותו לרחל.

רחל התעקשה. היא ניסתה לנהל את השיחה בדרכי נועם. אולם ה-אווירה הקשה לא איפשרה זאת. כי-שראה אודי שרחל מתעקשת, הוא הודיע לה, שוב על-פי גירסה זו: אני אדאג שישפרו את הבית, ואם תמכרי אותו ותעברי לבית אחר, אני אדאג שישפרו את הבית ה-אחר.

בכך הסתיימה השיחה. רחל מיה-רה לטלפן לאחד מידידיה הקר-בים, שהיה גם ידידו הקרוב של דיין, איש-עסקים מפורסם שהיה עימו בעבר בקשרי עסקים. היא סיפרה לו על השיחה עם אודי וביקשה את עזרתו. תגובתו של הידיד הפתיעה אפי-

הצוואה

רחל בבית רחל דיין ניצבת בחזית ביתה ברחוב יואב 11 בצהלה. על-פי הצוואה, הבית כולו שייך לרחל, אך היא הסכימה לוותר על מחצית ערכו ולתת כסף לבניו של דיין.